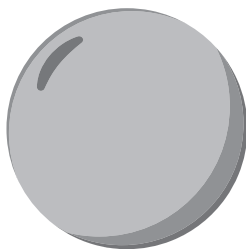

Vedrana
RUDAN

UMRIJETI
bez stresa

■ Laguna ■

Copyright © 2024, Vedrana Rudan
Copyright © ovog izdanja 2024, LAGUNA

Ovu knjigu posvećujem sebi

Sadržaj

Reč urednice	13
------------------------	----

I SAMO MRTVA ŽENA JE SLOBODNA ŽENA

Severina, Tito, jahta i ja	17
Puši kurac!	20
Pao je mrak, rodio se Isus	23
Umetnica mora biti lepa, biti lepa...	24
Hrvatski monstrumi u bjelini i crnini	27
Silikonska vremena	30
O nosorogu i slonu.	33
Dva sirotana, cvijet i banana	36
Ili šuti ili ne govori	39
Živjeti s mlađim	42
Vještica 21. vijeka	45
Nezavisna Država Beneton	48
Sretno, Mamiću!	51
Kad hrvatski muži popizde	54

Tko je idealan muž?	57
Krešo u gostima	60
Danas je naš dan	63
Jebeš pamet, jebeš šarm!	66
U moje vrijeme	69
Deratizirajmo Hrvatsku	72
O orgazmu	75
Borkinje za prava mrtvih žena	78
Samo kad se smijem	81
Tko bi to jebao	84
Neću seks!	87
Uloga kurca u hrvatskoj kulturi	90
Kad ti samo obliže šminku	93
Ubij ženu, posadi stablo	96

II ŽENSKA SREĆA NE STANUJE

U NAŠIM TRBUSIMA

Posjetio me unuk	101
Djeca ne duguju roditeljima ništa	105
Bezuvjetna ljubav	108
Škare	111
A gdje su tu proteini?	114
Nadnica za zajeb	117
Kilibarda i ja	119
Ja volim samo sebe	122
Krešo je imao loš dan	125
O ljepoti treće dobi	128
Ja sam nona	131

Ukazao se Krešo	134
Krešo i frendica.	138
Krešo zove nonu	141
Krešo ide za Beograd.	144
Krešo ne provocira	147
Kad potomci pobjesne.	149
Ima li života bez vampira?.	152
Kako se žene dijele?	155
Zašto me prodaješ, mama?	158
Opet o mojoj groznoj djeci	160

III BOLJE KUPITI LJUBAVNIKA NEGO KUPOVATI DJECU

Uzimam!	165
Moj razvod	167
Moje historijsko DA	170
Vjenčanje	173
Prva bračna noć	176
Otrovna ljubav	179
Vruće noći na Pelješcu.	182
Pepica i Milanović	185
Moj treći razvod	188
Ja, žena koje ima	191
Ženin najbolji prijatelj.	194
Rat poraženih.	197
Sjećam se seksa	200
<i>Prizori iz bračnog života</i>	203
Šuti, dragi!.	206

Kašlji, kašlji, zlato moje	208
Otvoreno pismo mužu.	211

IV JEDNOSTAVNO, NE VOLIM PUŠITI SRANJA

Let iznad kukavičjeg gnijezda	217
<i>Commonwealth of Australia</i>	220
Jebô vas Putin!	222
Zbog rata u Ukrajini	225
Brod luđaka	228
Crni Vimbldon	231
Amerikanac u Moskvi	233
Blejati ili rikati?.	236
Smak svijeta.	239
<i>Zimmer frei</i>	242
Smrt Putinu!	245
Živio Džo Bajden.	248
Kakve su životinje ljudi?.	251
Pošto crna beba?	254
Kad zli jebu zbunjene	257
Američki Isus	260
Ivan Đavao Drugi	262
Dobro došli u pakao	265
<i>Russen raus!</i>	268
Zaustavljeni <i>Rojters</i>	271
Žao mi je Židova	274
Židovi su obični ljudi	277
Spašavanje vojnkinje A. R.	280
<i>Zona interesa</i>	283
Za Ukrajinu spremni.	286

V PRAVDA JE KOD NAS SPORA ALI NEDOSTIŽNA

Kako mi je <i>NI</i> ubila petunije291
Ubij ih nježno!294
Oživio drug Tito!297
Hrvatska, obećana zemlja!300
Mrak u Srbiji bez slobodnih medija303
Ubij me pristojno!306
Hej, Hrvati, još ste živi?309
Kad djecojepci marširaju312
Zlo315
A što tata kaže?318
O mačkama i ljudima321
Blagoslovljene bile letve njihove324
Srbija te tuži, Srbija ti sudi.327
Mi smo dečki ki klečimo stoječki.329
Republika Huliganija331
Umorna sam od „heroja“333
Uskršnje žderanje336
Ubojice338
Marija Velika341
Besramnici344

VI TEK KAD SI SLIJEP,

NASLUĆUJEŠ KAKO JE SVIJET LIJEP

Pogladi psa, poljubi dijete349
Priča o svjetlosti i tami.351
Car!353
Jadranka.356

Tko je Nemanja?	359
A što će vam to?	361
O, mladosti	364
Vrištim, dakle postojim	367
Moji londonski dani	370
Karoline Riječke	373
Rak i ja.	376
G kao Gašparović	379
Želim umrijeti kô pas	382
Ne žalim ni za čim	385
Što se bore misli moje	388
Policajci u mojoj glavi	391
<i>Zahvalnica</i>	395
<i>O autorki</i>	397

Reč urednice

Kad sam prvi put upoznala Vedranu Rudan, razgovarale smo o smrti. Obema nam je ova tema bila bliska jer je Vedrana pre toga u Riječkoj vijećnici održala predavanje pod nazivom *Kako umrijeti bez stresa*, dok sam ja koju godinu ranije odbranila master tezu o problemu smrti u savremenoj engleskoj književnosti. Pored teorije, bilo nam je zajedničko i to što smo i u praksi obe iskusile smrt bliske osobe.

Tad sam pomislila da ako neko može o smrti da govori tako što vas zajebava i u isto vreme vama uliva snagu, taj može da govori o svemu. I uvek će biti onih koji će želeti da ga čuju.

U knjizi koja je pred vama nalaze se odabrani tekstovi koje je Vedrana objavljivala u proteklih dve i po godine. Oni su grubo razvrstani u odnosu na to da li govore o ženama, deci i unucima, o ljubavi u doba kapitalizma, političkim dešavanjima u svetu i regionu ili malim radostima i velikim izazovima svakodnevnog života.

Svima je, međutim, zajedničko to što su pisani tako da vas prodrmajaju, navedu na razmišljanje, da vas podstaknu da ne prihvatate postojeće samo zato što dugo traje, zato što tako treba ili vam se čini da ste nemoćni.

Da vas ohrabre da konačno gazdi, političarima, mužu, deci, unucima kažete: JEBE MI SE. Glasno, u miru i bez stresa.

Jasmina Radojičić
Oktobar, 2024.

I

**SAMO MRTVA ŽENA
JE SLOBODNA ŽENA**

Severina, Tito, jahta i ja

Pred sto godina Severina je snimila „film“ koji je pokojnu Jugoslaviju oživio preko noći. Izbrisane su sve granice u „regionu“. Buljili smo u Severinu onako kako smo gledali Titov pogreb, bez teksta.

Kad bi netko Jugoslavenima koji to više nisu postavio pitanje što ih je najviše uzбудilo otkako „imamo“ te naše zemlje, nitko se ne bi sjetio velikih nastupa gospodina doktora Tuđmana, urlanja diplomiranog ekonomiste Miloševića, imena ostalih firera sam zaboravila.

Severinin nastup neću zaboraviti. Žena je napravila veliki korak za sebe, još veći za žene. Pokazala se u punom sjaju. Prekrasno tijelo, čaroban osmijeh, entuzijazam, mladost...

Njen siroti partner na mene nije ostavio neki dojam. Djelovao je mlohavo. Ni ljepota mu nije bila jača strana. Očekivano, Severina je odmah proglašena opasnim otpadom koji bi trebalo spaliti na nekom od trgova pokojnog Doktora. Ne možeš biti normalno žensko u katoličkoj Hrvatskoj i jebati se pred kamerama. Pred kamerama se u Hrvatskoj smiješ jebati samo ako si oženjeno muško i imaš troje djece. Smiješ jebati i djecu, pred kamerama i daleko od kamera, ali samo ako si katolički pop.

Ovo ću vam reći usput. Stara sam, a nemam ni jedan jedini dokaz da sam bila mlada i da sam u krevetu mogla činiti čuda. Što bih dala da negdje postoji moj „film“ iz šezdeset i neke. Ne bih imala ništa protiv da se svake večeri vrti na *HRT*-u umjesto *Dnevnika* ili *Otvorenog*. Jebiga. Sjećam se da su svi moji ulovi bili zadovoljni, ja zadovoljena, ali će su mi dokazi?

Ne bih iz prapovijesti izvlačila ovu temu da nisam pročitala: Severini je vraćen sin. Odluka suda nije potaknula medije da ozbiljno analiziraju činjenicu da je Severini dijete oteto na pravdi Boga. O sutkinji je nešto sitno napisano kad je Severina ostala bez sina. „Vještaci“ koji su je „vještačili“ i dalje su „vještaci“, sutkinja je još uvijek sutkinja. Jedan od ključnih igrača u ovom hororu je umro, što ne znači da je Hrvatska postala bolje mjesto.

Ovdje razbojnici crkavaju, iza njih dolaze novi, još opakiji. Priča o Severini i njezinom sinu je jedna od najogavnijih hrvatskih priča. Utjeruje jezu u kosti svim ženama koje su prepuštene na milost nemilosrdnim sucima i prodanim „vještacima“. Sa Severinom su postupali kao da je prljava, krpena lutka. Kakve šanse u ratu za pravdu imaju „obične“ žene koje su jednom ili više puta pogriješile u odabiru mužjaka?

Internetom se ovih dana, očekivano, valja bujica čiste mržnje. Jesu li baš svi mužjački oralni proljevi naručeni ili su spontani? Nije bitno. Ženu se rasteže kao nemajku između ostalog i zato jer je snimila „film“. Hrvatski katolički očevi i budući hrvatski katolički očevi postavljaju isto pitanje: kako će se „jadno dijete“ osjećati u srednjoj školi kad mu kolege pokažu mamin „film“?

Kako su se djeca Severininog oženjenog jebača osjećala kad su gledala tatin film nikoga nije briga. Tata smije biti jebač na svakom mjestu i u klinču bilo s kim. Žensko međunožje mora biti sakriveno i čuvano samo za kućnog čuvara. Djeca jebača nikad nemaju traume, dijete jebačice država mora oteti „u ime zakona“ da bi dijete zaštitila od razuzdane ženke.

Besmisleno je gadovima koji seru po internetu javiti ono što im još nitko nije rekao. I vaše su se mame jebale, nažalost. Nema baš mnogo ljudi u Hrvatskoj koji su nastali nejebicom jer je postupak bolan i skup. U Hrvatskoj ima mnogo vlasnika kurčeva koji nose prazne puške, ili puške kojima bi trebao vrhunski servis. Zašto se ti dečki ili bivši dečki ne bave svojom dokadi? Pustite pičke na miru, odite na nogometnu utakmicu.

Za kraj, poruka svim mladim ženama. Krešite se čim češće pred uključenom kamerom. Kad ostarite, nećete morati jedno tijelo grijati skupom električnom dekom. Naravno, neka onaj ispod vas, pokraj vas, iznad vas ima što pokazati. Nakon upotrebe odbaciti i kondom i njega. Pa naći novu igračku. Pa opet odbaciti. Nakon svake upotrebe dobro oprati ruke.

Sretno, cure!

Puši kurac!

I vi ste pročitali. Žena je mužu, bivšem policajcu, u napadu bijesa rekla: „Puši kurac!“ Lik je izjavu snimio mobitelom, odjurio na policiju, policajci su ostali bez teksta. Nagledali su se i naslušali svega i svačega, ali da jedna majka i supruga mužu koji je sigurno i Hrvat i hetero, pederi su Srbi, kaže: „Puši kurac!“, tako nešto nisu nikad čuli. Srećom, nesretna žrtva imala je dokaz u rukama.

Hrvatska je pravna država. Zlostavljanje u braku se strogo kažnjava. Zato je zločinka, nažalost još ne pravomoćno, osuđena na 45, slovima: četrdeset i pet dana zatvora uvjetno. Nadam se da će njezin suprug, „uznemiren“ i „povrijeđenog dostojanstva“, zajedno sa svojim odvjetnikom uložiti žalbu i opaku zlostavljačicu uz pomoć časnog hrvatskog suda poslati na dugogodišnju robiju. Koji im kurac znači ono „uvjetno“? Kad smo već kod kurca, jeste li ikad definirali kad je upotreba kurca uvreda, kad teška muka, kad uzdah očaja, kad nagrada?

Evo, „puši kurac“ na hrvatskom sudu kod bračnog partnera, nosača kurca, izaziva „uznemirenost“ i „povredu dostojanstva“. Kad ti muž, nakon što si skuhalo dobar ručak – krčkanje, rezuckanje, prženje, pirjanje, uključivanje pare ili žive vatre – iz

hlača izvuče neoprani kurac i turne ti ga na dudlanje, onda je to nagrada za trud i znak ljubavi.

Kad netko za tebe kaže: „Ova davno nije vidjela kurca“, zapravo želi reći da si luda ili u najmanju ruku uznemirena jer ti nedostaje nešto slatko, nešto poput lješnjaka u čokoladi koji se kurče na brdu šlaga. U ovom kontekstu nedostatak kurca može biti i dijagnoza teškog psihičkog poremećaja.

Kad žena, majka, katolikinja, supruga, kuharica, čistačica, njegovateljica i jebačica na kraju dana u kupatilu uzdahne: „Pun mi je kurac“, to ima samo jedno značenje, njoj je pun kurac.

Neću dalje. Moj slučaj. Kuham, perem, peglam, pišem, dajem intervjuje, nastupam na televiziji, zarađujem, imam staru djecu i unučad, i meni je kurac pun. Posebno mi na živce ide muž. Stalno od mene traži da mu spremim nešto što nije pikantno, muče ga hemoroidi, da ne napuhuje, ima gastritis i želučanu kilu, nešto što ne izaziva rast nitrata u krvi, što su nitrati...

Spremila sam mu poširanog lososa u muselin umaku za šest osoba. Recept sam skinula sa *Kulinarke*. U umak sam ubacila pet čili papričica iako to ne piše u receptu. Znala sam da će moj muž, čim gricne onog lososa, na temu užitak ostati suha kurca. Bože, kurac se kod nas može upotrijebiti u svakoj prilici, ni vegeta mu nije konkurencija. Baš sam bila sretna kad me pogledao. Usta su mu bila veća nego u škarpine, oči crvene kovanice od pet kuna. Jes! Nakon suđenja imat ću najmanje 45, slovima: četrdeset i pet dana mira.

Kad je došao do daha, zaurloao je:

„Puši kurac!“ U pravu ste. Moj je mobitel bio uključen. Odjurila sam na policiju, ispričala priču i pustila snimak. Policajci su me saslušali, imala sam dojam, preko kurca, nisu čak ni zapisnik htjeli sastaviti. „Gospodo“, nažalost nisam imala uključen mobitel, „ta vam je priča za kurac. Ako budete inzistirali na prijavi, nazvat ćemo Hitnu.“

„Ali“, vrištala sam, „ja sam uznemirena, osjećam povredu dostojanstva.“ Stariji policajac mi je rekao: „Gospodo, boli nas

kurac. Saslušali smo vas, budite sretni da smo prema vama bili pristojni i da vas nismo poslali u kurac. Što vam je učinio suprug? Ponudio vam je pušenje. Neke bi na vašem mjestu i u vašim godinama to u zlatu platile.“ Stavili su mi kurac.

Znam da među vama koji me čitate ima onih koji misle da pišem ovako kako pišem jer mi „fali dobar kurac“. Dokurčili ste mi s vašom teorijom. Pun mi vas je kurac i za vas me kurac zaboje.

Pao je mrak, rodio se Isus

Vjerujete u djevicu Mariju?

Vjerujete.

Vjerujete da je Djevica ostala trudna s Duhom svetim?

Vjerujete.

Vjerujete da je njezin zaručnik Josip opušteno prihvatio trudnoću svoje drage i nakon toga je oženio?

Vjerujete.

Sigurni ste da magarac može zamijeniti centralno grijanje i tako zaštititi Isusa od upale pluća?

Sigurni ste.

Vjerujete u dobre namjere ona tri kralja iako ste na *Netfliksu* gledali *Krunu*, a čuli ste i za Henrika Osmog?

Po vama, kraljevi su dobrice koje darove donose.

Sigurni ste da će Djevica večeras opet roditi?

Rodit će.

Vama, dragi vjernici, od srca želim sretan Božić.

Vama koji ćete iskoristiti ovu noć za ubijanje žene, prebijanje žene, djece i žderanje francuske salate želim da večeras postanete dobri ljudi. Noćas je, kažu mnogi, sve moguće.

Umetnica mora biti lepa, biti lepa...

Za koji dan odlazim u Beograd na promociju knjige *Doživotna robija*. Ne kažem da je lako napisati knjigu, ovu sam pisala tri godine, ali koliko je teško pripremiti se za promociju zna samo *umetnica koja mora biti lepa*. Koga briga za knjigu koju promovira umjetnica koja nije lijepa.

Iza mene su tjedni i tjedni krvavih muka. Iz *Lagune* su mi najavili da ću nastupati na nekoliko televizija. Odmah sam nazvala estetskog kirurga i objasnila mu problem.

„Ja bih da mi na brzinu odrežete podbradak, ubacite u obraze umjetne jagodice, diskretno napušete usne, izbrišete bore sa čela, promijenite mi nos, isisate iz mene višak sala, jedno deset kilograma žive vage...“

„Gospođo Rudan, koliko imate godina?“

„Šezdeset.“ Koje kretensko pitanje.

„Zahvati koje spominjete su vrlo invazivni i po meni potpuno nepotrebni. Treba dostojanstveno starjeti, vi ste poznata umjetnica, to što želite vama ne treba. Moja mama redovito čita vaš blog...“

Spustila sam mu slušalicu. Jebalo ga „dostojanstveno stare-nje“. Tko želi starjeti? Ne treba meni „dostojanstvo“. Ja želim biti lijepa! Nazvala sam doktoricu Vesnu. Premazala mi je lice

nekom smjesom, da ne boli. Ubijte me, ne znam koliko me puta ubola da bih za promociju izgledala neubodena. Naglasila sam joj da ne želim izgledati poput depresivnog psa, one bore oko usta me izluđuju i one bore oko očiju i one bore na čelu i na vratu...

„Dobro, dobro, samo se vi opustite.“ Iz ordinacije sam izašla nekoliko mililitara mlađa. Pogledala sam se u ogledalo. U mene je gledala stara gospođa, razliku nisam vidjela jer sam zaboravila kako je umjetnica izgledala „prije“. Jebote! Da sam bar napravila selfi.

Na Korzou sam srela Ivu. Sjele smo u onaj kafić nasred Korzoa. Pokraj nas su prolazile žene koje su pred sobom nosile ogromne grudi.

„Kako mi ove silikonke idu na živce. Kad ćemo mi žene postati ljudska bića i prestati biti predmet. Znaš da moja unuka, ima deset godina, već hoda okolo polugola. Njezinim vršnjakinjama ne pada na pamet da nose majice koje bi im jedva pokrivale bradavice. Zašto se svijet ne mijenja? Mi smo žene same krive. Kad bismo toliko truda koliko ulažemo u bildanje guzica ulagale u bildanje mozga, gdje bi nam kraj bio?“

„Tko ti je napravio usne?“, pitala sam.

„Doktor Tomac. Još su svježje, kad mi splasne otok, sve će doći na svoje. Gdje si se ti napucala?“

„Ja? Napucala?“

„Ma, daj. Žene se danas dijele na one koje se bodu i one koje govore da se ne bodu. Izgledaš bolje.“

„Ja se ne bodem. Imam dobru genetiku“, rekla sam, „mislim da bismo sve mi morale dostojanstveno starjeti. Svaka moja bora podsjeća me na neki trenutak mog života...“

„Daj, ne seri. Sve izbodene govore o genetici i dostojanstvu. Nema dostojanstva u starosti. Starost je sranje. A ti si umjetnica. Umjetnica mora biti lijepa.“

„Ne znam što ću obući za nastupe?“ Otišle smo u prodavaonicu, ne želim ih reklamirati, nisu mi htjeli dati popust, tamo sam kupila tri odijela.“

„Svaka žena koja danas drži do sebe mora navući odijelo. Ne želiš valjda izgledati poput žene.“

Frizerka Jasmina mi je rekla da mi na glavu mora staviti tri boje. Jedna će mi pokriti sijede, druga će mi pokriti prvu boju, treća će kosi dati tač koji će promatračima pred te-ve ekranima poručiti da sam se vratila s Maldiva. „Neko vrijeme budite trobojni, dva dana prije konačno ću odlučiti hoćemo li staviti još neku boju ili ipak izbrisati Maldive.“

„Alo, ja sam, Maca. Jesi vidjela nove modele Ane Kujundžić? Koja carica!“

„Ne.“

„Poslat ću ti na *Viber*, ovu lijevo obavezno moraš kupiti za Beograd, ima dobru vibru, liječi depru, vidiš?“

„Vidim. Što znači ova desetka na sisama?“

„Što te briga. Može značiti bilo što. Ako te netko pita, reci da navijaš za Modrića, on nosi desetku. Jesi li vidjela onaj felš Rodrigu, plakala sam.“

„Tko je Modrić?“

„Ti si, ženo, zaista luda.“ Prekinula je vezu, a ja sam naručila haljinu. Tenisice sam posudila od unuke, neon-zelene, neon-žute i četiri para bijelih.

Još samo da pred ogledalom uvježbam, to ću kad mi splasnu usne, odgovor te-ve voditeljici na pitanje: „Koliko trošite na svoju ljepotu?“ Reći ću: „Ljepotu? Ha, ha! Ja sam žena starog kova. Treba dostojanstveno starjeti. Ja nisam predmet, ja sam osoba. Svaka moja bora...“

Nemojte me izdati. Na knjizi zaradim tisuću eura, za promociju sam potrošila tri tisuće eura. Kako ću pokriti minus? Znam, noćas ću napisati novu knjigu, dok mi fileri još drže i dok odijela ne izađu iz mode.

Zašto umetnica mora biti lepa, biti lepa...

Hrvatski monstri u bjelini i crnini

Divim se gospođi Čavajdi. Nikad ne bih mogla učiniti ono što je ona učinila. Ja sam kao i sve druge prošla kroz život nalijećući na ginekologe-monstrume. Još u socijalizmu me svekrva naučila da milost ginekologa moraš platiti. Nisam platila. Mislila sam da trudnica ima pravo biti tretirana kao časno ljudsko biće. Srećom, ona je platila.

Zato nisam prošla poput ostalih koje su pokraj mene rađale. Ginekolozi su ih nazivali „debelim kravama“, govorili im kako se nisu „derale“ dok su se „jebale“, trudovi su najveća moguća bol, ali kako bi to mogli znati muškarci? Epiduralna je bila daleka budućnost, još uvijek samo za neke, mojim su „kolegicama“ po nadljudskoj mucu ginekolozi „širili otvor“ grubo im gurajući šaku među noge, u drugoj su ruci držali cigaretu.

Tada, bila je to 1975. godina, znalo se koliko košta koji ginekolog. Posebno je bio na cijeni „šef“, koji je obećavao da će pacijentice „hipnotizirati“ pa će im porod biti bezbolan. Gledala sam kako se njegove kolege podrugljivo cerekaju kad bi žene koje su platile „hipnozu“ tražile „gospodina doktora šefa“. „Šef“ na porodima lakovjernih sirotica nikad nije bio prisutan, „u Zagrebu je“, govorili bi u bijelo obučeni monstri. Prema

takvim bi ženama bili posebno grubi jer su znali da „šef“ mlati veću lovu od njih.

Doktorirala sam na temu ginekologije. Dva sam puta rodila, jednom sam imala izvanmaterničnu trudnoću, nekoliko sam puta išla na pobačaj, izvađen mi je jajnik. Operacija jajnika. Koji doživljaj. Jedan mi je ginekolog, privatni, rekao: „To je samo cista, pratit ćemo, dođite svaka tri mjeseca.“ Nije mi se „svaka tri mjeseca“ plaćalo petsto kuna i nisam željela živjeti u strahu. Otišla sam u bolnicu. „Ugledni ginekolog“ mi je rekao: „Imate dobro prokrvljen rak jajnika. Pogledajte ekran, ove crvene zvjezdice.“ Osjećala sam se poput svih ljudi koji slušaju smrtnu presudu.

Nazivala sam okolo. Tko je najbolji kirurg u zemlji? Znala sam da mi spasa nema, htjela sam odgoditi smrt. Saznala sam da je jedan od najboljih u Evropi Riječanin. Ljubazno me primio, nisam ga potplatila. „Moram vas pregledati prije operacije.“

Otišli smo u istu sobu u kojoj sam dobila smrtnu presudu. Legla sam na isti krevet. Ginekolog je gledao u isti ekran.

„Imam dobro prokrvljeni rak jajnika, ove crvene zvjezdice koje vidite, to je rak...“

„Vi ste doktorica...“

„Ne, ali vaš kolega mi je rekao...“

„Ne znam što vam je, ne mogu reći prije nego vas operiram, ali sam gotovo sto posto siguran da nemate rak.“

„O kome ovisi dijagnoza“, promucala sam još uvijek prestravljena.

„O onome tko gleda u ekran.“

Nije bio rak. Pale su mi na pamet sve one sirotice koje su bile kod onog prvog i koje su prolazile kroz pakao prije nego su se prepustile njegovom nožu. Svakoj ženi u Hrvatskoj koja danas traži pomoć ginekologa, a nema love, neka Bog pomogne. Beščutni bijeli gadovi koji imaju „prigovor savjesti“, drugo ime za nerad, treće ime za drskost, četvrto ime za naplaćivanje abortusa izvan bolnice, zašto nisu sami platili školovanje kad pate od „prigovora“? Zašto sam njihovu specijalizaciju i ja platila?

Oni su braća rođena gadovima u crnim mantijama kojima su sve trudnice, i one koje nisu začele po Duhu svetome, kurvetine. Daju si pravo, tko im ga je dao, da predlažu državi što će raditi s našim tijelima, da nam sude, da nas ocjenjuju i procjenjuju. Ti djecojepci, ti lopovi kojima naši sudovi za veliki zločin dosuđuju uvjetnu kaznu, a sirotinju šalju na robiju jer nije platila te-ve pretplatu, stalno ženama nabijaju krivicu. Čak se i „dobri“ papa usudio direktno poručiti „svekrvama da skrate jezik“. „Dobrica“ se nikad nije usudio direktno poručiti katoličkim monstrumima da drže kurac pod haljom kad je dijete u blizini. Nikad. Direktno.

Zato, draga moja gospođo Čavajda, otidite u Sloveniju. Tamo se nad ženskim tijelima ne izivljavaju bijeli i crni lopovi i licemjeri. Za sirotice koje ne mogu platiti slovenske liječnike učinili ste mnogo. Svim ženama koje nisu znale u kakvoj zemlji žive otvorili ste oči.

Hvala vam, gospođo Čavajda. Sve normalne građanke Hrvatske žele vam sreću. U našim ste srcima.

Silikonska vremena

Jesu li žene niža bića kako to danas izgleda kad pogledamo portale? Ili su one ipak vrhunske manipulatorice? Svijetom vladaju muškarci, oni imaju lov i moć. Ne možeš im dio toga ukrasti ako se ne poslužiš trikovima na koje oni, glupani, padaju. Glupani?

Jesu li moćni muškarci glupani? Ili su i oni manipulatori? Padaju na „ljepotice“ koje nije stvorio dragi Bog, nego vrhunski kirurg. Kako to oni ne kuže? A što ako moćni muškarci ne žele pokraj sebe ili ispod sebe osobu nego lutku? Postoje čak i bordeli u kojima dečki mogu jebati samo lutke. Ne bi postojali da su muškarci ludi za ženom, ljudskim bićem.

Njima treba silikonski komad. Neko će ga vrijeme gnječiti, a onda odbaciti kad se na tržištu pojavi materijal koji uspješnije podsjeća na pravo meso? Pritom moćnom muškarcu pravo meso ne treba jer je gnjecavo, ne ponaša se kao silikon i ima kraći rok trajanja.

Dulji rok trajanja? Moćnim muškarcima rok trajanja nije bitan jer silikonske komade često mijenjaju. Oni su za njih žvakaće gume. Žvačeš dvadesetak minuta, nestaje okus, pljuneš.

Čemu ova ofucana tema? Svi znamo da ambiciozna, moderna žena mora biti silikonka ako želi uspjeti u životu. A uspjeh je... Ruka bogatog muškarca na silikonskoj „latino“ guzici.

Povod za pisanje o ovoj temi bila mi je brejking njuz, naravno da su je objavili svi portali. Naša najpoznatija influencerica ukazala se na jednom od crvenih *karpeta* potpuno gola ispod „haljine“ koja se sastojala od komada tkanine i nekoliko pera iščupanih iz leđa neke jadne životinje.

Ženska je izgledala kao da ne nosi gaćice, kao da svima pokazuje, naravno, depiliranu pičku. Hrvatska je bila na nogama iako je naš premijer pokušao pažnju nacije s gole pičke skrenuti na mirovinsku reformu. Uzalud. Jebeš glad hrvatskih penzića, jebeš glad hrvatske djece, jebeš nesreću hrvatske mladosti koja bježi iz ove silikonske doline suza. Je li ona ženska imala gaćice ili nije?

Pa se ženska opet ukazala. Imala ih je! Hvala ti Bože, odahnula je katolička nacija. Njen nastup nije bio kurvinjski, žena je bila potpuno odjevena, samo je svoju odjevenost sakrila gaćicama smotanim u poseban čvor. Koja fenomenalna ideja! To! Vrhunski uspjeh moderne žene jest izgledati golo, a pičku pokriti krpicom teškom jedan sintetički gram.

Imam li ja nešto protiv te žene koja, po vlastitom priznanju, ima umjetnu kosu, umjetna usta, umjetne zube, umjetne sise, umjetne nokte, umjetne obrve, umjetan „zaleđen“ trbuh... Vjerojatno sam nešto propustila. Nemam ništa protiv nje. Žena živi od „umjetnosti“ i to je legitimno. Njene instalacije joj ne služe da bi nekoga ćopila, naprotiv, u svom je biznisu sama svoja majstorica. Ipak...

Brine me poruka. Ona je zastrašujuća. Uspješna žena – uspjeh se mjeri ukazivanjem na portalima – jeste žena od silikona. Žena od keramike. Žena od umjetnih dlaka. Strašilo koje reklamira proizvode koji će obične žene pretvoriti u slična „uspješna“ čudovišta.

Njene objave gledaju i djevojčice koje već u jedanaestoj polugole ulaze u školsku zgradu. Puće svoja tanka usta, sise koje još nisu narasle trpaju u podstavljene grudnjake, majičice su im krpice koje jedva pokrivaju rub grudnjaka, na dječje noge

navlače tri broja preuske hlačiće koje otkrivaju riticu. Kad odrastu, bit će silikonke.

Na školskom dvorištu se druže s dečkima svojih godina koji su odjeveni u traperice i majice. Ne pada im na pamet u školu odlaziti u gaćama i goli do pojasa. Nitko od njih u traperice ne trpa king sajk bananu. Kad bi pokušali jedva pokriveni ući u školu, ulaz bi im bio zabranjen. Oni su „dečki“, budući muškarci, budući gospodari svijeta.

Poštujem onu žensku. Trguje onim što ima. Milijuni žena ne trguju svojim umjetnim tijelom, milijuni žena su osobe. Njih nećete nikad vidjeti na crvenim tepisima. Jebe se portalima za žene koje ne izgledaju poput glamuroznih, sintetičkih kurvi. Oni poručuju: samo silikonska lutka može pokoriti svijet.

Sirote naše kćeri. Jadne naše unuke.